

UNIVERSITATEA

SÂMBĂȚĂ, 21 AUGUST, 18:30
LIGA I, ETAPA A VI-A

GAZ METAN

FIGURA SPERANȚEI

Universitatea întâlnește Gazul după ce a câștigat cu Voluntari și a pierdut la UTA, în urma unui arbitraj ostil. Dar în dezamăgirea de la finalul celor două partide se pot găsi și raze de speranță. Una dintre ele: Jovan Markovic a marcat a doua oară, după super-reușita cu FCSB, și avut câteva acțiuni entuziasmante de atac. Citiți un interviu cu puștiul care a revenit la Știința după un împrumut la Clinceni, în pagina 2 a acestui supliment.

MARKOVIC:

„Atitudinea fanilor se reflectă mult în jocul nostru. Când ei ne susțin 100% și îi simțim alături tot meciul, câștigăm sigur!”

JOVAN MARKOVIC are acel aer de rebel care-i stă bine oricărui fotbalist încărcat de talent. Dar atitudinea de James Dean, oricât de sexy ar fi pentru fani și intimidantă pentru adversari, vine și cu unele neajunsuri. După doi ani grei și la propriu și la figurat, în care a fost împrumutat și în care pare că a reușit să câștige lupta cu propriii demoni, Markovic a apărut în prima echipă, a entuziasmat și încântat pe alocuri, și considerăm că e momentul să apară și în fața dumneavoastră.

Salut, Jovan. Au trecut 2 ani și 9 luni între prima ta reușită în tricoul Universității, la un 2-0 cu Snagov în Cupa României chiar pe Obolenko, și cea de-a doua, golul superb cu FCSB de pe Arena Națională. Am vrea să ne povestești un pic cum au fost pentru tine acești aproape trei ani.

Nu au fost ușori, deoarece aș fi vrut să rămân și să marchez pentru Universitatea cât mai mult în această perioadă. În același timp, așa cum am mai zis-o, știu că nu eram încă pregătit să joc la acest nivel și cred

că perioada la Clinceni mi-a prins bine. Însă și când eram împrumutat tot la Universitatea Craiova îmi stătea gândul, iubesc acest club și nu-mi doresc nimic mai mult în acest moment decât să devin un jucător apreciat de fani și să îmi ajut colegii și echipa să câștige trofee.

Știm că ai fost crescut de bunica ta și de un unchi, deoarece părinții tăi au plecat în străinătate când erai mic. Suntem curioși dacă mai ții legătura cu părinții și care a fost relația ta cu familia în acești ani de când ai plecat din Corabia?

E adevărat, am fost crescut de bunica și de unchiul meu, care din păcate a murit în noiembrie. Cu părinții mei nu țin legătura, însă am o relație bună în continuare cu bunica și cu frații mei.

Cum era atmosfera din lotul Clinceniului și care a fost secretul pentru ca această echipă mică și nou apărută să ajungă în playoff-ul sezonului trecut?

Am avut un grup foarte-foarte unit la Clinceni, cred că datorită acestei unități am reușit să depășim posibilitățile și obiectivul clubului. Ne înțelegeam foarte bine între noi și era o atmosferă plăcută, fără presiune, nu aveam nimic de pierdut.

Câte kilograme ai reușit să dai jos de la plecarea ta sub formă de împrumut la Clinceni și care a fost programul zilnic ca să poți să realizezi asta?

Am slăbit aproximativ 12 kilograme în 3-4 săptămâni. Nu cred că există secrete când vrei să slăbești, mai ales în cazul meu, care sunt totuși și tânăr, și sportiv. Pur și simplu am mâncat mult mai puțin și m-am antrenat mult mai mult, inclusiv individual, în acea perioadă am făcut câte trei antrenamente pe zi.

Mulți români se plâng că s-au îngrășat, în loc să slăbească, în această pandemie care i-a ținut în case. Ai un sfat sau câteva vorbe pentru ei?

Așa cum spuneam, nu e mare secret. Dacă e cineva acolo care vrea să slăbească, trebuie pur și simplu să se abțină de la mâncare și eventual să facă și puțin sport, alte sfaturi sau secrete nu există. Știu că ușor de zis și greu de făcut, dar important este și cât de mult îți dorești să se întâmple.

Astăzi foarte mulți oameni vorbesc despre tine ca despre o mare promisiune a fotbalului românesc, posibil chiar viitorul vârf de bază al Naționalei. Am vrea să știm dacă îți mai amintești cine a fost prima persoană care ți-a spus vreodată că vei fi un fotbalist mare, pe vremea

când, cel mai probabil, noi și cei mai mulți suporterii nici nu auziserăm de tine.

Prima persoană care mi-a dat această încredere este antrenorul meu Gigi Vâlcu, care mi-a deschis ochii în fotbal și m-a susținut cum a putut, mai ales moral, din prima. Tot dânsul a fost și cel care m-a alintat „noul Oblemenco”, deoarece îl iubește pe Oblemenco ca orice oltean, mai ales că e și din Corabia. Sper să nu-l dezamăgesc nici pe el, nici pe ceilalți oameni care cred în mine, pentru că sunt foarte mulți.

Tu ce crezi că trebuie să se întâmple ca să devii o legendă a Universității și în ce măsură ți se pare posibil să se mai întâmple asta, în

fotbalul actual, când jucătorii buni de obicei pleacă la echipe străine mult mai repede?

E clar ce trebuie să fac: să joc cât mai mult, să marchez cât mai mult, să aduc cât mai multe trofee prin reușitele mele. De asemenea cred că e foarte important să înțelegem că nu vom ajunge niciodată legende ale clubului cu adevărat dacă nu ne calificăm măcar în niște grupe de cupe europene, dacă nu mai mult. Legendele au jucat cu Benfica...

Care sunt diferențele pe care le-ai remarcat în atmosfera din lotul Universității Craiova când te-ai întors, în această vară, față de momentul când plecaseși, la începutul lui 2020?

Atmosfera mi se pare mai bună, grupul mai unit, sunt tot mai mulți jucători care au rămas mult la echipă sau care s-au întors recent, după aventuri în străinătate, și cred că toate astea sunt în favoarea noastră. Așa cum ziceam și despre Clinceni, grupul este cel mai important și aici simt că suntem o familie și că vom fi și mai uniți pe măsură ce va trece timpul.

Laurențiu Reghecampf pare să dea multă încredere tinerilor și a început mai multe meciuri cu mai mulți jucători under 21 decât era obligat de regulament să o facă. Cum reușește Reghe să-i motiveze pe jucători în general și pe tine în particular, ce sfaturi ale lui ți-au rămas în minte?

Se știe deja despre el că este un antrenor care lucrează foarte bine la moralul jucătorilor. Ne dă încredere tuturor, nu doar nouă, tinerilor, deși poate că la noi e ceva mai important, având în vedere vârsta. Ne dă sfaturi simple și eficiente, mie mi-a rămas în cap că trebuie să stau cât mai mult între fundășii centrali, să-mi folosesc forța și să nu-mi fie frică de nimic atunci când am mingea la picior, deoarece sunt un fotbalist care poate face diferența. Cred că asta s-a simțit în jocul meu din ultima perioadă.

Ești coleg de generație cu Vlad Screciu, un alt fotbalist care pare să fie pe placul lui Reghecampf. Ce relație ai cu Vlad și ce amintiri plăcute aveți împreună din perioada junioratului?

Ați uitat faptul că suntem și din același oraș, nu doar colegi de generație (*râde*). Sunt prieten foarte bun cu Vladi, bineînțeles, doar am crescut împreună. Îmi vin foarte multe amintiri, vă dați seama, am avut o generație chiar bună la Corabia și ne e dor de acele vremuri. Culmea e că prima amintire care mi-a venit e o înfrângere dintr-o semifinală cu Casa

Bogdan, așa cum se numea atunci, mă cam supără că a fost una negativă. Dar ne luăm noi revanșa și de data asta vom câștiga titlul ăla care contează, la un cu totul alt nivel!

Cum se face că driblezi atât de bine în ciuda fizicului foarte impunător? E ceva ce ai exersat mult la antrenamente sau mai degrabă un talent nativ?

Bineînțeles că mă și antrenez foarte mult, dar nu știu cât se poate antrena driblingul. Eu zic mai degrabă că e talent nativ, deoarece driblam foarte bine încă dinainte să fiu antrenat la modul serios, pur și simplu e o calitate a mea. Însă mai am multe de demonstrat, mai ales că doar driblingul nu înseamnă mare lucru, dacă nu faci și altele pe teren.

Cum a fost partida cu UTA, ce părere ți-ai făcut despre atmosfera din tribune și despre jocul adversarilor?

Atmosfera a fost superbă, mi-a amintit de Craiova în serile noastre bune și sper ca și la noi să vedem ceva asemănător cât de curând. Avem nevoie mare de fani, și nu atât de numărul mare cât de un anumit tip de atitudine a celor prezenți. Avem nevoie să fim susținuți de toți suporterii, să îi simțim alături de noi pe toți, pentru că suntem o familie și susținerea totală a fanilor este secretul oricărei victorii, asta se știe. Moralul jucătorilor este cheia și, în special pentru noi, tinerii, poate face diferența ceea ce auzim dinspre tribune și chiar de pe internet.

Întâlniți Gaz Metan Mediaș, o echipă fără puncte din deplasări până acum, dar care a făcut un meci foarte bun pe Arena Națională cu FCSB, acum 2 săptămâni. Cum crezi că va fi meciul și ce așteptări ar trebui să aibă fanii prezenți?

O să fie o partidă grea, chiar dacă sunt pe locul 15 eu zic că au arătat foarte bine pe alocuri și că au pierdut nemeritat câteva puncte. În același timp, noi suntem Universitatea Craiova, jucăm acasă și sunt convins că, dacă fanii vor fi alături de noi 100%, vom câștiga.

Un mesaj pentru suporterii Universității care citesc acest interviu?

Cum spuneam, sperăm să înțeleagă că atitudinea lor se reflectă mult în jocul nostru. Sper să ne susțină în toate momentele jocului și chiar și în cazul unei prestații mai dezamăgitoare la final, deoarece războiul este lung și este important să trecem peste bătălii, fie ele victorii sau înfrângeri, împreună.

8 ani fără cel mai frumos căpitan

Dacă vrei să numeri până la infinit, trebuie să treci întotdeauna prin 8 și să nu te oprești niciodată. Optul și infinitul au fost valorile între care spiritul Universității a zburdat de-a lungul întregii ei istorii. Oamenii care au făcut posibilă această poveste frumoasă, fie ei jucători de legendă sau suporterii devotați, au fost, din păcate, un fel de opturi mereu. Adică au fost ființe finite, frumoși nebuni care n-au avut decât să-și asume că sunt doar în trecere pe aici, așa cum suntem cu toții. Dar sunt trecători și trecători, iar în Oltenia, cel puțin din 1948 încolo, trecerea a fost suficient de încărcată de sens încât multe dintre acele opturi să știe că, odată ce se vor culca definitiv, nu vor ajunge nimic, ci din contră, vor ajunge infinituri. Pentru că, indiferent cât au trăit, cei care au iubit Universitatea au purtat mereu infinitul în suflet. Pentru că oamenii sunt finiți, ce e drept,

însă anumite iubiri sunt infinite. Devin așa pentru că micile entități finite care le poartă au învățat să le dea mai departe, iar cele care le iau locul au învățat și ele să le primească și să le cinstească cu aceeași prețuire cu care i-au cinstit și pe foștii lor purtători, cei de la care le-au preluat. Indivizii mor, dar dragostea adevărată nu moare niciodată, atâta vreme cât măcar câțiva oameni vor continua să existe pe Pământ.

Iubirea pentru Știință este unul dintre acele puține concepte din univers pe care le putem considera infinite, iar Costică Ștefănescu, fără îndoială cel mai emblematic căpitan al Universității și poate chiar al României, știa asta. „Universitatea Craiova este cea mai iubită echipă din România“, spunea sigur pe el Costică, nu cu mult timp înainte să moară. O spunea tocmai el, un fost stelist ajuns la Universitatea ca urmare a unui schimb de jucători.

Ștefănescu a fost unul dintre acele exemple prețioase de fotbaliști (bătrânii spuneau cum, ca atitudine și semeție a prezenței, le amintea uneori de Cruyff, amândoi doi „poeti“ ai gazonului, cum de altfel Costică chiar era supranumit) care au demonstrat că inteligența este nu doar cea mai puțin apreciată, ci și poate cea mai importantă calitate a unui fotbalist. A demonstrat-o jucând practic pe orice post. Debuta pe 1 iunie

1969 ca atacant, la Steaua. Ulterior, antrenorul Ștefan „Pisti” Kovacs l-a redistribuit mijlocăș. A jucat acolo timp de doi ani, după care a suferit o accidentare urâtă: smulgere de ligamente. Steliștii n-au mai avut încredere în el, așa că l-au lăsat să plece la Craiova, în urma unui schimb cu Sameș. Iar Costică a găsit în dragostea și pasiunea fanilor olteni un mediu propice pentru a se reinventa. Titi Teașcă l-a folosit libero pentru prima dată, zice-se la sugestia lui Adrian Păunescu, și acolo a rămas. Calm, cu un simț al anticipării și al poziționării fantastic, dur în limitele jocului și de o sportivitate deplină în afara lor, Ștefănescu a luat repede banderola de lider al Științei și nu a mai dat-o înapoi. A reușit să aducă echilibrul într-o echipă de caractere explozive, furtunoase și greu de controlat de oricine și orice. Într-un fel, ochii blânzi și încrezători ai căpitanului se aflau în spatele fiecărei curse nebunești a lui Crișan, a fiecărei cascade de driblinguri a lui Balaci, a fiecărei unduiri a lui Cârtu.

Pentru toate acestea l-am iubit cu toții. A zis-o Marius Mitran într-un text încărcat de acea nostalgie care îi e caracteristică: „El era cel mai iubit dintre ai noștri, pentru că era unic, pentru că era mereu primul care intra pe teren, pentru că era mai frumos ca Jean Marais, cum îmi spunea mama, îndrăgostită de el ca noi toți.” Când spunem despre oameni, în special despre bărbați, că sunt frumoși, rareori ne gândim doar la o frumusețe fizică. Frumusețea lui Ștefănescu depășea cu mult strâmtetele hotare ale propriului trup, așa cum o fac frumusețea unui apus, a unei picturi sau a unei idei. Ștefănescu a trăit frumos, cu decență, mărinimie și demnitate, și a murit la fel. Unii zic că a ales asta, alții că s-a întâmplat. Oricum ar fi, cert este că niciunul nu putem spune că ne-am văzut căpitanul slab sau cu capul plecat, vreodată. Dacă el a ales când și cum să moară, a făcut-o cu același curaj și altruism pe care îl răspândea și pe teren: în tăcere și demnitate, fără să fie o povară pentru nimeni. În alte țări, pacienților care suferă de astfel de afecțiuni groaznice și terminale li se oferă varianta de a lua o pastilă care, sub atenta supraveghere a medicilor, le aduce o moarte împăcată și fără dureri. Căpitanul nu a avut acest noroc, însă unora ne place să credem că, așa cum a făcut și când juca, a decis să-și ia ghinionul de gât și să se ridice deasupra lui pentru o ultimă dată.

Un alt mare dispărut, Nicolae Tilihoi, spunea într-un interviu de acum câțiva ani că el și Ștefănescu se puteau coordona și găsi cu ochii închiși, pe teren, într-atât de bine se cunoșteau. Tot ce putem să sperăm, pentru noi, dar mai ales pentru ei, este că se găsesc chiar acum, și după ce-au închis ochii pentru ultima oară. Și, dacă o fac, să-i ia și pe Iliuță, pe Nelu și pe Zoli la o miuță. Cine alții să joace fotbal și în Rai, dacă nu ei?

Experți ai fazelor fixe

- Toate cele patru goluri ale Mediașului din acest sezon au fost marcate din faze fixe: Chamed a înscris din penalty în victoria cu Mioveni, iar restul de 3 goluri au fost înscrise din 3 cornere executate de Deaconu și transformate de fotbaliști aduși în această vară: 2 de Patricio Matricardi și unul de Ioan Filip.
- Echipa lui Mihai Teja s-a remarcat în primele 5 etape printr-o bună organizare tactică, însă a pierdut multe puncte pe greșeli individuale și din cauza lipsei de omogenitate. Au obținut o singură victorie, 1-0 în prima etapă cu Mioveni, și un egal tot acasă, 2-2 cu FC Argeș. În rest au pierdut oarecum așteptat, în deplasările de la Ovidiu (0-2) și de la FCSB (1-2), dar și acasă cu Botoșani (0-1). Singura înfrângere clară după aspectul jocului a fost cea cu Botoșani, echipa lui Croitoru continuându-și parcursul excelent și dominând clar jocul. La eșecurile cu FCSB și Farul, Gazul poate să acuze ghinionul și lipsa de concentrare a unora dintre fotbaliști. După toate înfrângerile, Mihai Teja a acuzat problemele de lot în declarațiile date presei. Mai exact, faptul că are mulți jucători noi, că unora dintre aceștia nici nu le-a venit cartea verde și chiar a glumit că „pe unii dintre jucătorii portughezi, că știți că ei au mai multe nume în general, nici nu îi știu încă după toate numele”. Toate semne că Mediașul e încă în perioada de omogenizare, dar și că este un adversar în general greu de bătut, în ciuda poziției din clasament (locul 15 după etapa a 5-a).
- Medieșenii au adus 8 jucători cu contacte de sine stătătoare în această vară, plus unul împrumutat, pe Ovidiu Horșia de la FCSB. Dintre noii veniți, șase par deja jucători de bază în trupa lui Teja: portarul **Octavian Vâlceanu** (transferat definitiv de la Viitorul Domnești după ce anul trecut jucase sub formă de împrumut la Clinceni), fundașul central **Patricio Matricardi** (venit de la Hermannstadt), aripa **Răzvan Grădinaru** (venit de la Farul), mijlocașul la închidere **Ioan Filip** (venit de la U Cluj), mijlocașul defenisiv **Diogo Izata** (ultima oară la divizionara B portugheză Vilafranquense, 278 minute din 450) și **Ovidiu Horșia**.

- Gazul este o echipă cu fotbaliști destul de bine cotați, pe locul 6 în Liga I la valoare totală de piață a lotului (și pe locul 9 la valoare medie). Interesant și că doi dintre jucătorii Mediașului sunt obișnuiți ai loturilor naționale din țările lor: Bryan Alceus are 26 de apariții în naționala Haiti, iar Nasser Chamed a jucat de 20 de ori pentru naționala Insulelor Comore. Cel mai valoros fotbalist al Gazului, conform transfermarkt.com, este Ocavian Deaconu. Acesta a avut un sezon 2020-2021 excelent, reușind 11 goluri și 14 assist-uri pentru formația din Mediaș.